

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

ONRUST OP DE RIVER SIDE DRIVE

N° 2473

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Onrust op de River Side Drive

HOOFDSTUK I

EEN ONWELKOME VERSCHIJNING

John Raffles en zijn onafscheidelijke vriend, Charles Brand, benevens zijn trouwe chauffeur James Henderson vertoefden nog altijd in New York waar zij door een merkwaardige samenloop van omstandigheden waren heengevoerd.

Niet langs de gebruikelijke weg evenwel, maar door middel van een van de geniaalste uitvindingen van de Grote Onbekende, zijn vliegmaschine, de «Duivel der Lucht», een toestel, dat niet door benzine, maar door electriciteit in beweging werd gebracht, en een, voor die dagen fabelachtige snelheid kon bereiken.

Het was in de vroege namiddag van een mooie herfst dag, toen Raffles en Brand gezeten waren op het terras van het Astor Hotel, een der rijkste en weelderigste hotels van New York, waar zij onder een aangenomen naam hun intrek hadden genomen, Charles Brand in de hoedanigheid van secretaris van een zeer welgesteld Engelsman, die hier zaken kwam doen.

Van hun zitplaats af, dicht bij de hardstenen balustrade van het terras, hadden zij een ruim uitzicht over de Hudsonbaai, die als een reusachtige spiegel glansde in het licht van een

warme herfstzon.

Zij waren ongeveer de enige bezoekers van het dakterras op dit vroege uur in de namiddag, want de meeste gasten waren nog aan de lunch gezeten, zodat de twee vrienden ongestoord konden spreken over de zaken, die op dit ogenblik hun aandacht vroegen, dat wil zeggen, over hun aanstaand vertrek.

— Je weet dus zeker, dat Henderson alles voor onze terugreis in orde heeft gemaakt, Charles? vroeg Raffles, terwijl hij zijn blikken liet glijden over het uitgestrekte panorama.

— Ja, alles staat klaar, Edward, antwoordde de jongeman. Wij kunnen desnoods over een uur opstijgen, zodat wij omstreeks twee uur vannacht op het vliegerterrein bij Londen kunnen landen.

— Dat zullen wij dan maar doen, want ik zie geen reden, om ons verblijf hier nu nog langer te rekken, nu wij er in geslaagd zijn, de politie een groot aantal leden van de bende van het Kwade Oog in handen te spelen, die sedert maanden de gehele stad in rep en roer heeft gebracht.

— Ja wat dat betreft, kan onze taak hier nu wel als voleindigd worden beschouwd, voegde Brand er met een bevestigend hoofdknikken aan toe. Je hoeft er geen spijt van te hebben, dat je hebt toegegeven aan je verlangen, die schurken eens een lesje te geven en tegelijkertijd de politie van New-York.

— En nog aan iemand anders ook. Charles, zei Raffles op zachte toon, terwijl hij een sigaret opstak, want ik weet zeker, dat er verband heeft bestaan en nog steeds bestaat tussen de misdaden in deze stad en die in Londen en andere Europese steden.

— De bende van het Kwade Oog zou dus volgens jou een onderafdeling vormen van het beruchte Genootschap van de Gouden Sleutel, dat zich onlangs een nieuwe chef heeft gekozen?

— Ja, daar ben ik vast van overtuigd. Het is dezelfde methode, dezelfde onberispelijk werkende organisatie, hetzelfde stelsel van spionage en bedreiging. Achter dit alles is een sterke hand

te zien, die alles leidt en bestuurt, je weet, wiens hand ik bedoel. En daarom verheugt het mij des te meer, dat ik er in geslaagd ben, een spaak in het wiel van die heren te steken, en meer in het bijzonder de aanslag tegen de dochter van de staalkoning Vandyke, en die op een deel van zijn fortuin te verijdelen.

— Ja, die kwestie van de gemiste vijf miljoen zal hun zeker lelijk dwars zitten, gaf Brand lachend toe. Als we eens nagaan, dat de staalkoning dat reusachtige bedrag reeds in de kelder van dat afgelegen huis had gedeponereerd, zodat de mannen van het Kwade Oog het eenvoudig maar behoefden te komen halen, en dat wij, door ongemerkt een onderaardse gang naar die kelder te graven, hen voor zijn geweest, en de miljoentjes hebben weggehaald, dan is dat toch wel iets om met voldoening er op terug te zien. Je hebt er toen met je gewone grootmoedigheid vier van teruggegeven aan de staalkoning, ofschoon ik er zeker van ben, dat hij het gemis van die vijf miljoen niet zo erg zou hebben gevoeld.

— Dat ben ik volkomen met je eens, en in dat verband zul je je herinneren, dat ik daar de voorwaarde aan verbonden heb, dat hij met het geld iets goeds moet uitrichten, daar ik het hem anders weer afhandig zou maken. En dat zal ik ook doen, als hij dat advies niet opvolgt.

— Gedeeltelijk heeft hij dat al gedaan, want op de beurs ging vanochtend het gerucht, dat hij vijfhonderd duizend dollar ter beschikking had gesteld voor een nieuwe stichting voor oorlogsinvaliden.

— Voortreffelijk riep Raffles uit. Zo mag ik het horen. Zo is het beter besteed, dan dat het in zijn brandkast blijft liggen.

— Heb je de ochtendbladen al gelezen?

— Ik heb er nog geen gelegenheid voor gehad. Iets bijzonders?

— Zij zijn niet al te goed te spreken over het optreden van de politie van deze stad, en zij vragen schamper, of het dan volstrekt noodzakelijk was, dat John Raffles uit Londen hierheen kwam

om dat zaakje op te knappen. Want door het briefje, dat je aan de staalkoning schreef, en dat in geuren en kleuren in de grote bladen is afgedrukt, ligt je naam thans op ieders lippen. En weet je wel dat je hier bij zekere personen grote sympathie hebt verworven?

— Is het waarachtig? vroeg Raffles met een ironische trek om de krachtig getekende lippen.

— Ja, en nog wel bij iemand waarvan je het zeker niet zoudt hebben verwacht. De « New York Globe » namelijk is Miss Juliet Vandyke, de enige dochter van de staalkoning, gaan interviewen en deze heeft de verslaggever rondweg medegedeeld, dat zij bewondering koestert voor een man, die zo energiek en schrander blijkt te zijn als John Raffles, de Onvindbare Onbekende, hij mag dan honderdmaal inbreker en dief zijn. Haar redenering luidt: « Als die Mr. Raffles binnen enkele uren een paar dozijn gevaarlijke bandieten onschadelijk weet te maken, iets, waartoe de gehele politiemacht ener wereldstad niet in staat bleek te zijn, dan moet mijn sympathie onwillekeurig wel aan de zijde van die man zijn en niet aan de kant van het wettig gezag al spijt het mij, dit te moeten zeggen. »

— Niet kwaad opgemerkt, zei Raffles terwijl hij geeuwend de krachtige armen uitstrekte. Maar ik vrees, dat de politie er wel anders over zal denken.

— Natuurlijk. Die is allesbehalve gesticht over je tussenkomst. Men had het daar heel goed gevonden als je de weg naar de miljoenen had gewezen, maar verder waren zij daar maar het liefst van je medewerking verschoond gebleven.

— Ondank, uw naam is politie, riep Raffles op dramatische toon uit.

— Nou ja, je moet niet vergeten, dat het niet leuk is, als men jaren achtereen naar iemand zoekt, daar hij dingen doet, die indruisen tegen de geregelde gang van zaken, en diezelfde man helpt je dan bij het vatten van bandieten.

— Ik stel er prijs op, Charles, dat je zulk een vriendelijke naam geeft aan mijn werkzaamheden, zei Raffles spottend. De politie zou het waarschijnlijk

kortaf inbreken noemen. Maar hoe het zij, het verheugt mij dat Miss Vandyke niet al te slecht over mij denkt. Maar vertel mij nu eens wat van de uitslag van de jacht op het gevaarlijke geboefte.

— Bij het gevecht in de kelder zijn twee agenten zwaar gewond, en een hunner zal er wel niet van bovenop komen, maar vijf bandieten hebben daar de dood gevonden. Op straat zijn er drie neergelegd, en in twee huizen nog eens drie, die gewapende tegenstand boden. Bij de achtervolging over de daken waarbij wij ook nog een rol hebben gespeeld, heeft de politie twee bendeleden gedood, en wij schijnen er zeven gedood en acht gewond te hebben, waarvan vier levensgevaarlijk. Henderson alleen heeft er negen voor zijn rekening genomen.

— Nu, dat is een goede opruiming, zei Raffles onverschillig. Maar ik ben bang, dat dit nog lang niet voldoende zal blijken. Die hele wijk in Hoboken schijnt wel vergiftigd te zijn met dat soort tuig, en ik geef je de verzekering, dat ik hem zal blijven bestrijden, tot de dood, mij voorgoed de ogen sluit.

Raffles had dit laatste op grimmige toon gezegd, met een harde uitdrukking op zijn gelaat.

Hij staarde nog enige tijd voor zich uit en zei toen op geheel andere toon:

— Wij spreken dus af, amice, dat wij het land van de dollar over een uur vaarwel zeggen, en naar Londen terugkeren, het aan de politie overlatend, voort te bouwen op de grondslag, die ik gelegd heb. Wij gaan terug, met heel veel ervaring, en een miljoen dollar rijker.

— Zonder nog de herinnering aan een zeer interessant avontuur te rekenen, voegde Brand er aan toe, terwijl hij opstond, ten einde met de ober af te rekenen.

De twee vrienden namen hun overjassen over hun arm, en verlieten het terras, liepen door de brede gang, die de eetzaal begrensd, stapten in de lift, en bereikten aldus de vestibule, waar zich op dat ogenblik niet veel personen bevonden.

Charles Brand begaf zich naar de

« desk » ten einde de nota te regelen, terwijl Raffles op hem bleef wachten, zijn kaarsrechte, lenige gestalte half verborgen achter een der dikke pilaren, die het hoge gewelf der vestibule droegen.

Brand werd vrij gauw geholpen, en kwam zich weer bij Raffles voegen.

Hij kende het gelaat van zijn trouwe vriend zo nauwkeurig, dat hij dadelijk bemerkte hoe er een fijne rimpel over het hoge voorhoofd van Raffles liep, die hij daareven niet gezien had.

Reeds direct zag hij, dat er iets gebeurd moest zijn in de korte spanne tijd welke hij besteed had aan de regeling der nota... Het gelaat van zijn vriend stond op onweer.

Hij keek Raffles aan, en vroeg op zachte toon:

— Is er wat, Edward?

— Luister eens, Charles begon Raffles langzaam, terwijl hij de jongeman onder de arm nam en hem meevoerde, tot zij buiten het gehoor van de gasten in de vestibule waren. Wij moeten onze plannen wijzigen.

— Wat wil je zeggen? vroeg Brand een weinig ongerust. Gaan wij niet terug?

— Tenminste niet vanmiddag.

— En wat mag je wel zo ineens van denkbeeld hebben doen veranderen?

— Je kunt je zelf het antwoord geven, als je tersluiks eens achter je kijkt, naar het tafeltje in de tegenovergestelde hoek. Daar zit een man, verdiept in de lectuur van een krant, misschien wel een blad met het relaas van onze avonturen, die je misschien wel zult herkennen, al draagt hij thans een snor en baard, die niet slecht zijn nagemaakt.

Charles wendde zijn blikken onopvallend in de aangeduide richting, en had moeite een kreet te weerhouden, die hem naar de lippen steeg.

De man, die daar ginds alleen aan een tafeltje zat, was dr. Cox, de doods-vijand van de gentleman-inbreker, de nieuw gekozen chef van het Genootschap van de Gouden Sleutel, de opvolger van de aartsmisdadiger Nicholson, die zijn leven aan de galg had moeten eindigen.

HOOFDSTUK II

LIJNEN EN CONTRALIJNEN

Een ogenblik bleef Brand stokstijf staan, maar hij had zich aldra hersteld en mompelde voor zich heen, maar toch zo dat Raffles hem kon verstaan:

— Wat komt die schurk hier uitrichten?

— Dat ligt, dunkt mij voor de hand, Charles, antwoordde Raffles lachend. Hij komt zelf maar eens rondneuzen naar de zaken hier, nu de telegraaf hem elke dag nieuwe rampen meldt.

— Er is dus werkelijk verband tussen het optreden van de Bende van het Kwade oog hier in New York en de daden van het Genootschap van de Gouden Sleutel, waarvan de zetel zich elders bevindt? vroeg Brand op zachte toon.

— Daaraan heb ik nooit getwijfeld, amice, antwoordde de Grote Onbekende. Alles wees er op. En als ik er nog niet zeker van was geweest, zou de aanwezigheid van Cox hier alle onzekerheid dienaangaande hebben opgeheven.

— Dus je vertrekt nog niet?

— Ik blijf. Denk je, dat ik Cox hier kalm zijn gang zou laten gaan, en al mijn werk hier ongedaan laten maken? Ik blijf.

— Zou hij hier in dit hotel logeren? vroeg Brand, die schijnbaar naar buiten keek, maar de chef van het grote misdadigersgenootschap geen moment uit het oog verloor.

— Ik weet het niet, maar uit zijn houding zou ik het wel opmaken. In ieder geval zal het goed zijn, hem zo veel mogelijk in de gaten te houden. Ga dadelijk naar de desk, en zeg, dat wij onze plannen gewijzigd hebben en verleng de huur van onze kamers voor onbepaalde tijd.

Terwijl Brand een en ander in orde maakte, sprak Raffles een der étagekokers aan, die toevallig voorbij kwam

— Veel nieuwe logeergasten vandaag? vroeg Raffles als terloops, terwijl hij zijn blikken door de vestibule deed gaan.

— Niet veel, sir, antwoordde de kelner. Trouwens wij zijn bijna geheel vol geboekt. Die dame daar is er bij gekomen. En dan die meneer in de hoek, die een krant zit te lezen.

Op dat ogenblik kwam Brand terug en de kelner verwijderde zich.

— Hij logeert hier, Charles, zei Raffles zacht. Wij treffen het. Op die manier kunnen wij de gangen van onze man nagaan, zonder dat het opvalt. Ik vermoed, dat hij voornemens is, de mislukte zaak met Vandyke toch nog tot een goed einde te brengen, daar de indruk in geen geval mag blijven bestaan, alsof er een macht zou zijn, sterk genoeg om die van de Bende van het Kwade Oog te bestrijden.

— Maar dan loopt Vandyke opnieuw groot gevaar, zei Brand verschrikt.

— Reken maar Charles. Ik geloof stellig, dat men hem opnieuw de eis zal stellen, dat hij vijf miljoen dokt, en als hij weigert, dan kost het hem het leven, en misschien ook dat van zijn dochter. Die schurken kennen geen genade, en zeker niet als men hun de voet dwars zet.

— Het blijft er dus bij, dat wij voorlopig niet vertrekken. Dan zal ik Henderson even opbellen en hem zeggen, dat hij ons niet langer met de Duivel der Lucht behoeft te wachten, maar zich weer tot je beschikking moet houden, en zijn plaats in de garage van het

hotel weer moet innemen.

— Goed. Wij zullen juist nu de hulp van Henderson met zijn geweldige lichaamskracht niet kunnen missen. Als wij hem bij die affaire op het dak niet bij ons hadden gehad, zou het waarschijnlijk minder goed met ons zijn afgelopen.

— Zeg maar gerust dat wij dan op dit ogenblik in het hotel « De Houten Lepel » zouden zitten, Edward, zei Brand. Zoals hij « de levende brug » voor ons maakte, geen beroepsartiest zou het hem verbeterd hebben.

Terwijl Brand de telefooncel binnen ging, begaf Raffles zich naar de grote conversatiezaal, die aan de vestibule grensde, en zette zich aan de leestafel, waar bladen en tijdschriften uit alle delen der wereld te vinden waren, en men Franse, Spaanse, naast Japanse, Indische en Chinese bladen aantrof.

Hij nam de « New York Times » ter hand en zocht de advertentierubriek op.

Onmiddellijk viel zijn oog op een grote annonce, die over de hele breedte van de pagina geplaatst was, en slechts deze woorden bevatte:

« John Raffles, neem je in acht ».

Een ander zou bijna zeker een onwillekeurige beweging van schrik of tenminste van verbazing hebben gemaakt, maar Raffles bewoog zich zelfs niet.

Hij had even onmerkbaar geglimlacht en dat was alles.

Er moest méér gebeuren om deze man met zijn stalen zenuwen zijn onverstoorbare kalmte en zijn door niets aan het wankelen te brengen geestkracht uit zijn evenwicht te brengen.

Hij vouwde de krant even kalm weer op als hij het blad ter hand had genomen en mompelde voor zich heen:

— Het is dus maar al te waar, de bladen schijnen hier niet al te kieskeurig te zijn bij het plaatsen van advertenties. En dat nog wel de deftige New York Times, de krant van Pullitzer...

Hij beëindigde zijn korte alleenspraak niet.

Zijn scherpe blik had dr. Cox ontwaard, die zoëven was binnengekomen, zijn grijsgroene ogen even liet rondgaan, ze even met een blik zonder een

spoor van herkenning op Raffles vestigde, en toen aan de leestafel plaats nam.

Ook de bendeaanvoerder had zich vermomd, maar hoezeer stak zijn type af bij dat van de gentleman-inbreker.

Een leek zou zeker de onechtheid van knevel, baard en hoofdhaar niet hebben ontdekt, maar Raffles was geen leek.

En van zijn vermomming zou niemand iets hebben gemerkt.

Zelfs de nieuwsgierigste buurman aan de leestafel, die vlak naast hem gezeten was, had onmogelijk het bedrog kunnen ontdekken, zo voortreffelijk waren pruik en korte knevel nagemaakt.

Maar niet alleen in deze mannelijke haardracht school het geheim van de onherkenbaarheid van de Grote Onbekende.

Hij wist zijn gehele gelaat een ander model te geven door schijnbaar zeer eenvoudige middelen, zijn neus groter of kleiner te doen schijnen, zijn wenkbrauwen weg te werken, zijn mond scheef neer te trekken.

Zelfs de kleur en de uitdrukking van zijn ogen scheen te wisselen met de verschillende kleren en vermommingen welke hij droeg.

En bij dat alles voegde zich een zeldzaam acteurstalent.

Nooit kon men bij deze wonderlijke man een aangenomen rol vermoeden, hij was inderdaad de man, die hij moest voorstellen, arbeider, kelner, bankier, matroos, voddendraper, straatventer, noem maar op.

En nu zat hij daar volkomen rustig, schijnbaar in het geheel geen acht slaande op dr. Cox, die niet verder dan een meter of vier vijf van hem af zat.

Brand keerde even later terug, en daar de jongeman zijn gelaatsspieren nog niet zo goed in bedwang had als Raffles, liep er een onwillekeurige rilling over zijn trekken, toen hij de doods-vijand van zijn vriend zo dicht in diens nabijheid zag zitten.

Hij herstelde zich echter onmiddellijk en zei op halfluide toon:

— Ik heb aan uw opdracht voldaan, sir.

— Goed, mijnheer Cross, dan kunnen

wij gaan, antwoordde Raffles kortaf.

Hij stond op, en de twee mannen verlieten de conversatiezaal en vervolgens het hotel.

Zodra zij buiten waren, zei Raffles:

— Ik heb intussen bedacht, dat het wenselijk is, hier een huis te huren, niet te ver van het herenhuis van Vandyke, amice. Het hotel alléén is voor ons doel niet toereikend. Ik zou je dus willen verzoeken, daar zorg voor te dragen.

— Ik zal er dadelijk werk van maken, Edward.

— Goed. En dan heb ik je nog iets te vertellen, waarvan je niet al te zeer behoeft te schrikken, want je had er op verdacht kunnen zijn. Zoëven vond ik in de « New York Times » een grote advertentie van deze inhoud: « John Raffles, neem je in acht. » Wat zeg je daar van?

— Ik vrees, dat ons een moeilijke tijd

te wachten staat, Edward, dat is alles, zei Brand ernstig.

— Ja, bepaald gemakkelijk zullen wij het de eerste tijd niet hebben. Welnu, dan zullen wij nog wat meer waakzaamheid dan anders in acht nemen, zei Raffles luchtig. Er is niets zo prikkelend als de aanwezigheid van gevaar, en de noodzakelijkheid het onder het oog te moeten zien. Ben je dat niet met mi eens?

— Als het niet overdreven wordt, wel, antwoordde Brand, maar ditmaal is het gevaar zo groot van omvang; dat je het niet langer sport kunt noemen.

— Pardon, dat ben ik niet met je eens, amice. Hoe groter het gevaar, hoe groter de opwinding, de spanning, en dus hoe interessanter het leven. Maar nu praten wij er niet langer over. Wij gaan ons prepareren voor een strijd op leven en dood, amice.

HOOFDSTUK III

DE SCHILDER

De rust was teruggekeerd in het huis van Peter Vandyke, de staalkoning.

Weliswaar had Vandyke een miljoen moeten missen van de vijf, welke hij in de kelder van het door de bandieten aangewezen huis in de Harbourstreet had gedeponeed, en was het andere miljoen aan de vingers van de raadselachtige John Raffles blijven hangen, maar dat had hij er graag voor over gehad. Raffles had hem in deze zaak zulke grote diensten bewezen, zowel als aan de ganse burgerij, dat de multimiljonair de hem door Raffles teruggegeven vier miljoen zonder aarzelen had willen afstaan, als hij zijn enige dochter, die door de Grote Onbekende met levensgevaar uit een opiumkit aan de haven was gered, daardoor teruggekregen had.

Daar er een groot aantal bandieten was gedood, zwaar gewond, of gevangen genomen, zou het gevaar nu wel voor goed bezworen zijn, zo meende men in het grote huis aan River Side Drive.

De naaste toekomst zou leren, dat dit een valse hoop was.

Het was in de ochtenduren van dezelfde dag, waarop Raffles Dr. Cox ontmoet had, dat de post een brief aan het adres van Vandyke bezorgde, die na door diens secretaris Richard Hooper te zijn geopend, aan Vandyke ter hand werd gesteld:

De brief was kort maar veelbetekend, en luidde:

« Peter Vandyke, wij zijn bedrogen. Dat nemen wij niet. John Raffles heeft u vier miljoen teruggegeven, zoals de dagbladen vermelden. Het andere miljoen heeft onze doodsvijand gehouden.

Ook dit willen wij hebben, maar dat is een zaak tussen ons en hem. Gij moet echter binnen vier dagen een som van vijf miljoen aan boord hebben gebracht of laten brengen van een kleine, rood geverfde motorboot, die om vier uur in de namiddag van donderdag a.s. bij de oostelijke steiger van de Manhattan Bridge voor anker zal gaan. In de sloep die gebruikt wordt om het geld te brengen mogen niet meer dan hoogstens drie opvarenden zijn. Gehoorzaam aan dit bevel en laat die verd... Raffles er buiten, anders vallen er doden.

Het Kwade Oog. »

Als steeds was ook deze waarschuwing voorzien van het symbool der benede, een wijd geopend oog, met een dreigende uitdrukking.

Peter Vandyke schrok hevig bij de ontvangst van deze brief, die aan al zijn hoopvolle verwachtingen, dat men hem thans met rust zou laten de bodem insloeg.

Maar hoezeer nam zijn verbazing en schrik toe, toen hij een kwartier later in de vroege middageditie van zijn lijfblad, de « New York Globe », een advertentie las van deze inhoud:

« Ik weiger een cent te betalen.

Peter Vandyke. »

Hij staarde een poos met glazige blik op de pagina, waarop deze korte annonce voorkwam, zonder iets te zien, en stormde toen met het blad in zijn hand naar zijn werkkamer, waar zijn secretaris Hooper, een jonge man met een bleek intelligent gelaat bezig was met het beantwoorden van brieven.

— Luister eens, Hooper, zei de staalkoning op hese toon. Geloof je dat ik gek ben?

De secretaris keek verwonderd van zijn schrijfmachine op en antwoordde:

— Dat is een vreemde vraag, sir, maar ik moet er ontkennend op antwoorden. Gij zijt even goed bij uw verstand als ik.

— Dus je gelooft niet, dat ik in staat ben, een advertentie op te geven, zonder dat ik mij dat naderhand herinner?

— Neen, dat lijkt mij volkomen onmogelijk.

— Kijk dan eens hier.

Vandyke reikte Hooper het blad toe en wees hem met uitgestrekte wijsvinger op de zonderlinge advertentie.

De secretaris las de annonce met lichtelijk samengetrokken wenkbrauwen en gaf zijn patroon het blad langzaam terug.

Hij wist van de dreigbrief af, en zei:

— Die advertentie kunt gij onmogelijk geplaatst hebben.

— Ik ben blij dat je dit zegt, Hooper, riep Vandyke uit, terwijl hij zich met zijn zakdoek over het klamme voorhoofd streek. Ik zou anders aan mijn eigen verstand gaan twifelen. Maar als ik die annonce niet heb opgegeven, wie deed het dan?

— Op die vraag kan ik u geen antwoord geven, sir. Gij hebt met de eerste post, de dreigbrief gekregen, die ik u zoëven heb overhandigd en deze advertentie moet hedenochtend zijn aangeboden. Hoe kon de aanbieder van deze advertentie iets afweten van het verzenden van de dreigbrief? Dat is werkelijk om je verstand er bij te verliezen, kreunde hij dof. Wie is het? Wat wil hij? Wat is zijn doel?

Hij wachtte geen antwoord op deze vragen, maar ging met driftige passen het vertrek uit, om zich naar een klein kabinet te begeven, hetwelk aan de grote werkkamer grensde, en waar Vandyke zich soms opsloot als hij in volkomen afzondering over een of ander moeilijk vraagstuk moest nadenken.

Het vertrek werd namelijk opnieuw geschilderd, en in een hoek was een schilder boven op zijn dubbele ladder bezig met het overschilderen van het plafond. Het was een oud man met een wit baardje en wit haar.

Vandyke bleef even staan, nadat hij de deur achter zich had dichtgedaan, en nam de man met gefronst voorhoofd enigszins achterdochtig op.

Hij herinnerde zich de waarschuwing van Raffles, die hem ingeprent had, iedereen te wantrouwen.

Toch zei hem zijn gezond verstand, dat hij niets te vrezen had.

Deze zelfde schilder kwam reeds jaren in het huis op geregelde tijden dergelijke karweitjes opknappen.

En dan, hoe zou deze man, verondersteld dat hij een lid der gevreesde benede was, reeds nu op de hoogte kunnen zijn van het weigerend antwoord in de « New York Globe »?

Neen, het was dwaasheid die oude schilder te verdenken.

Vandyke nam dan ook verder geen notitie van de man, en ging in nadenken verzonken het kamertje uit.

Plotseling hief hij met een ruk het hoofd op.

Een gedachte was hem ingevallen, die hem niet meer wilde loslaten.

Was die geheimzinnige persoon, die namens hem zo ongevraagd ingreep, misschien... John Raffles, die zich zelf voor zijn bemoeiingen had beloond met een honorarium van een miljoen dollar?

Maar hoe te ontdekken, of hij het bij het rechte eind had, of hier werkelijk die vreemde gentleman-inbreker de hand in het spel had?

Lang dacht de staalkoning hier echter niet over na.

Hij had nu wel zoveel van Raffles vernomen uit de mond van kennissen, waaronder ook hoog geplaatste politiebeamten, dat hij begreep, zijn tijd en moeite vruchteloos te zullen verspillen, als hij trachtte hier onderzoek naar te doen.

Hij was een man van de practijk en hield niet van theorieën. Hij besloot allereerst de advertentieafdeling van de Globe op te bellen. Maar dat hielp niet veel, want zoals hij wel gedacht had, kon men hem daar geen opheldering geven.

De tekst van de advertentie was op een schrijfmachine getypt, op papier bedrukt met het hoofd van zijn zaak en was aangeboden door een loopknecht.

De plaatsruimte werd opgemeten, het bedrag vastgesteld en vooruit betaald, dus was er geen enkel bezwaar, de advertentie te plaatsen, te meer, omdat men van de staalkoning juist zulk een mededeling verwachtte, na de gebeurtenissen van de laatste dagen.

Natuurlijk was de loopknecht een assistent van Raffles geweest, tenminste als deze inderdaad degene was, die de advertentie had laten plaatsen, met het doel hetwelk de staalkoning nog steeds niet kon begripen.

Vandyke trad met gebogen hoofd zijn werkkamer binnen, waar zijn secretaris nog altijd in zijn arbeid verdiept was, en ging zwijgend voor zijn schrijfbureau zitten.

Hij trachtte te werken, zijn aandacht bij zijn zaken te bepalen, maar het lukte niet.

Voortdurend keerde de vraag in zijn hersens terug, wie de onbekende aanbieder van de advertentie wel geweest zou zijn.

Een half uur later werd er geklopt en trad een bediende het vertrek binnen, die een brief kwam brengen.

Hij wilde deze, zoals gewoonlijk, bij de secretaris neerleggen, die alle correspondentie van zijn meester schifte, maar na een vluchtige blik op de enveloppe, wenkte Hooper in de richting van de staalkoning, die met zijn zakpotlood in de hand, voor zich uitstaarde.

— Er staat Streng vertrouwelijk op het couvert, kijk maar, zei Hooper zacht.

De bediende bracht de brief aan Vandyke, die even het hoofd ophief alsof hij uit een droom ontwaakte en nam de brief aan.

Langzaam opende hij de enveloppe, stond op, zette zijn leesbril op, begaf zich lezend naar het venster en bleef daar even staan.

Hij kon nog nauwelijks twee regels gelezen hebben, of in het kamertje waar de schilder aan het werk was, klonk een harde bons, gevolgd door een erbarmelijk gekreun.

Met de brief in de hand snelde Vandyke naar de deur, die naar het kamertje leidde, gevolgd door Hooper, die evenals hij erg geschrokken was.

Toen zij binnentraden, vonden zij de schilder op de vloer liggen, terwijl hij zich met een pijnlijk gelaat over het been wreef.

De ladder lag naast hem.

Blijkbaar was de leer uitgegleden op de gladde parketvloer, en de oude man moest een ernstige val hebben gedaan.

— Haal dadelijk een glas water voor hem, Hooper, zei Vandyke, en vraag mijn dochter wat Hofmann-druppels. De arme vent is helemaal overstuur.

Hooper snelde heen om aan de opdracht te voldoen, terwijl Vandyke zich over de kermende schilder heenboog, die zich blijkbaar lelijk bezeerd had.

Maar niet zodra was de deur achter de secretaris dicht gevallen, of de oude man hield op met zijn geklaag, greep Vandyke bij de arm, en fluisterde de staalkoning in het oor:

— Geef mij de brief, die gij zoëven hebt ontvangen.

Onwillekeurig en zonder verder na te denken over dit zonderlinge verzoek, overhandigde Vandyke de brief aan de schilder, die hem heel voorzichtig aan een der hoeken aannam er even aan rook en toen in zijn schilderskiel liet verdwijnen.

Daarop vervolgde hij haastig:

— Ga onmiddellijk uw handen wassen in heet water en zeep en borstel uw nagels goed uit.

— Maar mijn hemel, waarom dat? riep Vandyke uit, terwijl hij verbleekte.

— Omdat het papier van deze brief doortrokken is met een giftig mengsel, dat een zeer snelle uitwerking heeft.

De staalkoning stond wankelend op en snelde weg, door een geweldige schrik voortgezweept, om in een der badkamers, waar steeds heet water in de boiler was, zijn handen te gaan borstelen.

Hij was daarmee nog geen halve minuut bezig, of de secretaris trad het kamertje binnen met een glas water in de hand en gevolgd door Miss Juliet Vandyke, die met enige flesjes uit de huisapotheek, verschrikt naar de schilder toeliep, die opnieuw aan het jammeren was geslagen.

Hij dronk een klein teugje van het water, na onmerkbaar even aan het glas

te hebben geroken, en zei toen:

— Duizend maal excuus, miss, dat ik u zoveel last veroorzaak, maar ik kon het heus niet helpen.

— Hebt ge u erg pijn gedaan, vroeg Miss Vandyke medelijdend.

— Het gaat al over, miss, antwoordde de schilder ophoudend met zijn geklaag.

Hooper had er zwijgend bijgestaan en vroeg nu:

— Hij was zo vriendelijk om aan zijn dochter een zenuwstillend middel voor mij te vragen, mijnheer. Maar laat ik u toch niet van uw werk houden, ik kan heus wel weer opstaan.

Met enige moeite was de oude schilder overeind gekrabbeld, zich aan een stoel vasthoudend.

— Maar gij moogt vandaag volstrekt niet meer werken, riep Miss Juliet uit. Dat karweitje kan wel een paar dagen wachten. Ik zal uw patroon opbellen.

Tot haar verwondering kneep de schilder haar snel en ongemerkt even in de arm en zei toen op smekende toon:

— Doe dat vooral niet, miss. Mijn baas is niet gemakkelijk, ik ben oud, misschien zou hij mij wel de laan uit-

sturen, als het bleek, dat ik mijn werk niet meer aan kon. Ik gevoel mij werkelijk al veel beter, en ik begin dadelijk opnieuw.

Met deze woorden zette hij de ladder weer overeind, terwijl Hooper het vertrek verliet, ten einde zich weer aan zijn bezigheden te wijden en nadat hij zich overtuigd had dat de schilder werkelijk niets meer scheelde.

De oude man maakte zich gereed om zijn ladder weer te beklimmen, maar niet zodra was de deur dicht, of hij kwam weer naar beneden en deed iets wat de verwondering van het jonge meisje ten top deed stijgen.

Hij liep namelijk zo snel als een jongeman en volkomen onhoorbaar naar de tussendeur en bracht zijn oog voor het sleutelgat. Zo bleef hij even staan, totdat hij zich met een uitdrukking van tevredenheid op zijn gelaat weer owendde.

Hij had zich geheel opgericht en het kwam Miss Vandyke voor, alsof hij thans langer was, dan toen hij die ochtend met zijn verpotten en kwasten was komen opdagen.

HOOFDSTUK IV

DE SCHILDER NEEMT EEN TAAK OP ZICH

Bewogen door een gevoel, waarvan zij zich niet aanstonds rekenschap kon geven, deed de dochter van de staalkoning, met de hand op het hart gedrukt, een paar stappen achteruit en keek de schilder onderzoekend aan.

De oude man trad snel op haar toe en bracht haar naar een hoek van het vertrek, vanwaar hij de tussendeur in het oog kon houden en zei:

— Er is niet veel tijd voor uitlegingen, miss. De tijd dringt. Gij hebt natuurlijk reeds begrepen, dat ik niet degene ben voor wie ik mij uitgeef.

— Maar, waar is dan toch de schilder, die hier altijd kwam. Hij lijkt sprekend op u. Er is hem toch geen ongeluk overkomen?

— Volstrekt niet, miss. Ik heb zijn plaats tijdelijk ingenomen en hem schadeloos gesteld.

— Maar met welk doel dan?

— Met het doel hier toezicht uit te oefenen, miss.

— Toezicht? U bent dus van de politie?

— Dat niet miss, antwoordde de gewaande schilder met een eigenaardig glimlachje om zijn lippen. Maar voor u is het toch hetzelfde.

— Maar het ongeval van zoëven? Was dat dan een voorwendsel?

— Dat is het juiste woord, miss, klonk het kalm gegeven antwoord.

— En waartoe dat voorwendsel?

— Om uw vader te waarschuwen.

— Mijn vader? herhaalde het meisje terwijl zij verbleekte en de hand op het hart drukte. Wat was er dan met hem?

— Zijn leven liep gevaar, miss. Hij ontving een brief, die mij dadelijk ver-

dacht voorkwam.

— Zoudt gij u niet wat nader kunnen verklaren? stamelde het meisje, wier verbazing ieder ogenblik toenam.

— Wel zeker, miss, het is heel eenvoudig. Ik heb een gaatje geboord door de wand en kon daardoor een groot gedeelte van de aangrenzende werkkamer van uw vader overzien. En zo zag ik ook de brief.

— En die hebt gij op die afstand herkend? Hoe is dat mogelijk?

— Heel eenvoudig, miss, door dit kijvertje te gebruiken, antwoordde de schilder glimlachend, terwijl hij een klein verrekijvertje uit zijn zak nam, dat ineengeschoven, gemakkelijk een plaatsje vond in de palm van zijn hand.

Miss Juliet, die haar stem eveneens had laten dalen, alsof zij vreesde te worden beluisterd, vroeg nu op zachte toon:

— Gij wist dus wie de brief verzonden had?

— Ik herkende onmiddellijk het handschrift, miss.

— Wie was de afzender?

— De chef van een gevreesde dievenbende, waarvan de bende van het Kwade Oog een onderdeel vormt. Zodra ik 't handschrift herkende, wist ik wat mij te doen stond, want ik ken de streken van die vent. Ik weet dat hij dokter in de medicijnen is, en doorkneet is in de geheimen van de chemie. Het zekere voor het onzekere nemende, liet ik mij snel van mijn ladder zakken en gooide hem om, terwijl ik het liet voorkomen, alsof ik gevallen was en mij erg bezeerd had. Uw vader en Mr. Hooper kwamen toesnellen...

— En verder? vroeg het jonge meis-

je ademloos.

— De brief was vergiftigd, miss. Ik had mij niet bedrogen.

— Grote hemel, hijgde het jonge meisje. En kan mijn vader daar geen noodlottige gevolgen van ondervinden?

— Ik heb hem dadelijk op het hart gedrukt, miss, zijn handen met heet water en zeep duchtig te borstelen. Als hij dat direct gedaan heeft, zal hij er met een geringe zwelling van de vingers, en wat vermoeidheid in de ledematen afkomen.

— Dan was het wel een gevaarlijk vergift? fluisterde het meisje nauwelijks hoorbaar.

— Het dodelijkste plantaardige gif, miss, dat bestaat, en dat in de wetenschap slechts zelden gebruikt wordt, daar de behandeling er van, hoe voorzichtig men ook is, met groot gevaar gepaard gaat. Het blad papier was met de gifstof doortrokken, en wanneer uw vader de brief te lang had vastgehouden, zou hij er onherroepelijk het leven bij hebben ingeschoten.

Miss Vandyke smoorde een kreet van afschuw, greep de hand van de gewaande schilder en fluisterde hees:

— Gij hebt mijn vader het leven gered. Hoe moet ik u daarvoor danken?

— Gij dankt mij het beste, miss, door er niet verder over te spreken. Het was in zekere zin mijn plicht, later zal u dat wel duidelijk worden.

— Maar wie zijt gij dan, mijnheer, die over zulk een wonderlijke macht beschikt?

De andere liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen, toen hij antwoordde:

— Ik ben John Raffles, miss.

Enkele ogenblikken heerste er stilzwijgen in het vertrek.

Het jonge meisje had onwillekeurig nog een stap terug gedaan en keek de man, die daar tegenover haar stond met wijd geopende ogen aan.

— John Raffles, de gentleman-inbreker, de man, die mij ontrukkt heeft aan de handen van mijn ontvoeders, kon Miss Juliet er eindelijk uitbrengen.

— Gij vergeet nog een kleinigheid, miss Juliet. Gij hadt er aan moeten toevoegen: En de man, die mijn vader een

miljoen dollar ontroofde.

Het jonge meisje kneep de lippen op elkaar en wierp een schuwe blik op het gelaat van de gewaande schilder, waarin nu de grote grijze ogen een geheel andere jeugdiger en schitterender uitdrukking hadden.

Toen zei zij fluisterend.

— Daarover spreken wij niet. Ik wil er niet van horen. Ik wil alleen in mijn herinnering laten voortleven, dat ge mij, met gevaar voor uw eigen leven, uit de handen van die afschuwelijke Chinezen hebt gered.

Raffles haalde de schouders op en zei koeltjes:

— Zoals gij verkiest, miss. Over het algemeen laat het oordeel van mijn medemensens mij koud, maar toch, het verheugt mij, dat gij ondanks alles niet al te slecht over mij denkt. Wilt gij een goede en welgemeende raad van mij aannemen.

Het jonge meisje knikte zonder te antwoorden.

— Dan zou ik u aanraden...

Raffles voltooide de zin niet en sloop snel en onhoorbaar naar de tussendeur.

Hij bukte zich en keek opnieuw door het sleutelgat.

In die houding bleef hij een ogenblik staan, en keerde daarop weer terug.

— Wat deedt gij toch? vroeg Miss Juliet nieuwsgierig. Daar binnen is niemand dan de secretaris.

— Dat weet ik wel, Miss, maar men kan nooit te veel voorzorgen nemen. Maar nu ter zake. Als ge mijn welgemeende raad wilt volgen, dan haalt gij uw vader over zo spoedig mogelijk uit New York te vertrekken. Hij zal wel ergens een villa of buitenverblijf hebben, in Long Island of zo, maar nog beter in Europa. Hoe verder hij uit de buurt is, hoe beter.

— Loopt hij dan voortdurend zo veel gevaar?

— Absoluut, miss. Gij kent de leden van de bende van het Kwade Oog niet, anders zoudt gij weten, dat zij voor niets staan.

— Maar hoe kan vader vluchten zonder dat men het merkt? vroeg 't meisje. Als het is, zoals gij zegt, dat wij overal

door spionnen zijn omringd, dan is het zeker, dat mijn vader geen stap kan doen, of de ellendelingen komen het te weten.

Raffles dacht een ogenblik na, en zei toen:

— Gij hebt gelijk. Wij moeten dus list te baat nemen. Ik zal er wel iets op weten te vinden. En als uw vader het land verlaat, zal ik de strijd met de bende voortzetten, totdat een van beiden zij of ik, het onderspit delven.

Raffles had dit laatste met oopen geklemde tanden gezegd, terwijl zijn ogen vlammen schoten en zijn vuisten zich balden.

Maar nu liet hij zijn stem weer dalen, en ging fluisterend voort:

— Ik heb alle reden om te vermoeden, dat hier een ware campagne tegen uw vader op touw zal worden gezet. De aanvoerder van een uitgebreid misdadigersgenootschap is persoonlijk uit Londen overgekomen om de zaken te regelen. Iets dat slechts in zeer zeldzame gevallen geschiedt. Het wordt dus een strijd op leven en dood.

— Hoe kunt gij dat doen, gij alleen?

— Niet alleen, miss. Ik heb twee trouwe vrienden, die mij tot in de dood zijn toegedaan. En verder beschik ik over enige middelen, waarvan ik u de aard niet kan verklaren, maar die mij onschatbare diensten kunnen verlenen. Ik zei zoëven, dat ik wel bijna verplicht

ben uw vader te helpen, en ik zal u zeggen waarom. Hedenmiddag verscheen er een advertentie in tal van New Yorkse bladen, die slechts deze zin bevatte: « Ik weiger een cent te betalen. Peter Vandyke ». Die advertentie is door mij geplaatst. Begrijpt gij nu, dat ik alles in het werk moet stellen om uw vader in veiligheid te brengen? Gij ziet dat de bandieten daarop direct gereageerd hebben, maar ik geef u de verzekering dat hij niets te duchten heeft zolang hij nog hier is.

Onmiddellijk kwam het antwoord:

— Ik vertrouw u van ganser harte.

— Dank u, ik zal mij dat vertrouwen waardig tonen. Geef van uw kant goed acht, zet oren en ogen open, zie voorlopig in iedereen hier in huis een vijand, voor wie gij u in acht moet nemen en gedraag u strikt volgens mijn aanwijzingen, welke ik u zal doen toekomen.

Het jonge meisje stond een ogenblik doodstil, en plotseling, voor Raffles het verhinderen kon, had zij zijn hand gegrepen en stamelde met bewogen stem:

— Wat gij ook gedaan moogt hebben. Gij hebt een edel hart.

Het volgende ogenblik was het jonge meisje de kamer uit, terwijl Raffles kalm de ladder beklom, en enkele seconden later bezig was, het plafond te verven, alsof hij zijn hele leven niets anders gedaan had.

HOOFDSTUK V

DE COMEDIE IN HET ROOSEVELT-HOSPITAL

Of het kwam doordat Peter Vandyke toch nog te lang gewacht had met het reinigen van zijn handen, of het misschien niet grondig genoeg had gedaan, hij voelde diezelfde dag zich zeer ziek, en de huisdokter die hem reeds jaren lang behandelde en tot zijn beste en vertrouwdste vrienden behoorde, raadde hem sterk aan zich in een ziekenhuis te laten opnemen.

De patiënt had hoge koorts en ofschoon de toestand niet levensgevaarlijk was, bleek een voortdurend toezicht en een deskundige verpleging noodzakelijk.

Miss Juliette belde het Roosevelt Hospital op en weldra kwam een ziekenauto voorrijden die de patiënt naar 't ziekenhuis vervoerde.

Er was reeds een kamer voor de zieke in gereedheid gebracht en de dienstdoende geneesheer onderzocht de patiënt grondig.

Na consult met een paar andere doktoren, diende men hem een injectie toe, die verlichtend moest werken.

Nog diezelfde avond stopte een der auto's van de staalkoning voor de deur van het huis aan de River Side Drive.

Daarin stapte na enige tijd Miss Thornycroft, ten einde zich naar het ziekenhuis te begeven, om zich persoonlijk op de hoogte te stellen van de toestand van haar heer en meester.

Miss Juliette liet haar uit en het bleek ook nu weer hoe het huis nog altijd in het oog werd gehouden door de spionnen der bende, want er zwierven in de onmiddellijke omgeving enige verdachte individuen rond, ondanks het feit dat er ook enige detectives op de been waren, teneinde het huis te bewaken, waar de

man woonde, van wie men wist dat hij zich de wraak der Bende van het Kwade Oog op de hals had gehaald.

Het bezoek aan het ziekenhuis duurde niet lang.

De toestand van de patiënt verbeterde weliswaar merkbaar, en de koorts zakte maar niettemin hadden de geneesheren absolute rust voorgeschreven en hem het spreken verboden.

Miss Thornycroft verliet dus reeds na enige minuten het ziekenhuis, stapte in de wachtende auto en reed weg.

Nadat de oude dame hem verlaten had, bleef de patiënt nog geruime tijd stil liggen; genietend van een rust, die de werkzame man zich slechts zelden veroorloofde.

Het was nu zeer stil in het grote ziekenhuis, en men hoorde niets anders dan nu en dan de snelle zachte schreden van het verplegende personeel, dat door de lange, brede gangen liep, welke zich langs de gemeenschappelijke zalen en de particuliere vertrekken uitstrekten.

De ramen van de kamer, waarin men Vandyke had gelegd, keken uit op het park, waar de lopende patiënten zich overdag in het zonnetje konden koesteren. Het was nu avond en er brandde slechts een kleine, elektrische lamp, van geringe lichtsterkte en ten overvloed met een lichtgroene kap omgeven, waardoor een zacht schijnsel in de kamer verspreid werd.

Door de twee ramen met gordijnen van dun linnen gesloten, die nu echter op verlangen van de zieke waren opengeschoven, drong een zwak licht naar binnen, afkomstig van de lantarens, die hier en daar in het park waren geplaatst hetgeen nodig was, om de weg te ver-

lichten voor de verplegers en de zusters, die zich naar en van de paviljoens moesten begeven, waar de besmettelijke ziekten werden behandeld.

De speciaal voor Vandyke aangewezen verpleegster had zoëven het vertrek verlaten, na zich nogmaals van de toestand van de zieke op de hoogte te hebben gesteld en de temperatuur te hebben opgenomen.

Ook de geneesheer, die nu dienst had in het ziekenhuis, zowel als zijn eigen dokter, Charles Stamilton, hadden hem een laatste bezoek gebracht en tevreden met het hoofd geknikt; de patiënt ging blijkbaar vooruit.

Vandyke scheen echter de slaap niet te kunnen vatten; hij lag met open ogen naar de deur te staren, alsof hij er naar verlangde met iemand te praten.

Het was omstreeks een uur na middernacht toen de kamerdeur heel zacht werd geopend en een hoofd door de kier kwam kijken.

Toen trad een verpleegster het vertrek binnen, die de deur weer achter zich dicht deed, stil bleef staan en op zachte toon vroeg:

— Slaapt gij al, Mr. Vandyke?

Er kwam geen antwoord.

De verpleegster herhaalde de vraag een weinig luider, maar weer bleef het antwoord uit.

— Ik moet u nog even een injectie geven, ziet gij? kwam het weer zacht over de lippen van de jonge vrouw, terwijl zij een paar passen naar het bed toe deed.

Nu pas scheen de patiënt haar nabijheid te bemerken.

Hij opende eensklaps de ogen en hief een weinig verrast het hoofd op.

— Wie is daar? vroeg hij.

— De verpleegster, Mr. Vandyke. Voor u gaat slapen moet ik u nog even een injectie toedienen, op voorschrift van de dokter.

— Nu nog? Dat is wel heel laat, merkte de zieke gemelijk op. Had men mij niet rustig kunnen laten slapen tot morgen? Nu, als het volstrekt noodzakelijk is, ga dan uw gang.

De verpleegster was op het nacht tafeltje toegetreden, dat dicht bij 't hoofd-

einde van het ledikant stond en begon alles voor de injectie gereed te maken terwijl Vandyke toekeek, slaperig en met telkens dichtvallende ogen.

De verpleegster haalde het spuitje uit een metalen etui, dat ook een flacon bevatte, waarvan zij de punt afbrak, en doopte het spuitje in de kristalheldere vloeistof, welke de flacon bevatte.

Met het spuitje in de hand naderde zij de patiënt.

— Uw arm, als ik u verzoeken mag? zei zij op zachte toon.

— Zoudt gij niet eerst wat meer licht maken, zuster? vroeg Vandyke. Gij zult bij deze kleine lamp niets kunnen zien.

— Genoeg om te doen wat ik te doen heb, sir, klonk het rustig. Wilt gij mij uw arm geven?

— Mijn arm? Gij kunt de hand en ook de vuist er bij krijgen, klonk het uit de mond van de zieke.

Vóór de verpleegster zich goed bewust was, wat er gebeurde, had Vandyke het dek van zich afgeworpen, de arm uitgestrekt en de vrouw in de borst gegrepen.

De verpleegster slaakte een gedempte kreet, liet het spuitje vallen bij haar poging de sterke vuist te grijpen, die haar gevangen hield, en tastte tegelijk met de vrije hand naar haar tasje.

Maar de patiënt die over grote lichaamskracht scheen te beschikken, sprong uit het bed, steeds de vrouw vasthoudend, en sleurde haar naar de deur, teneinde deze te openen, maar niet dan nadat hij op de electricische belknop had gedrukt, die zich aan het hoofdeinde van het ledikant bevond.

De jonge vrouw trachtte zich uit alle macht te bevrijden en in de sterke hand te bijten van de zieke, die zo eensklaps zijn gezondheid scheen te hebben terug gekregen.

Maar zij had met een te sterke tegenpartij te doen.

Vandyke had haar armen boven de ellebogen vastgegrepen en hield deze nu zo stevig achter haar rug omsloten, dat zij als in stalen boeien geklonken was.

Ineens klonken schreden buiten in de gang, die haastig naderden, de deur ging

open en er trad een verpleegster binnen, die stom verwonderd even op de drempel bleef staan bij het onverwachte schouwspel dat zich aan haar blikken voordeed.

— Wat is dat, Mr. Vandyke? riep zij uit. Wat moet dat betekenen? Gij moogt uw bed niet uit.

— Verspil niet zoveel tijd, zuster, zei de ongehoorzame patiënt, haal dadelijk de geneesheer-directeur. Bel de politie op en kom terug met een paar verplegers. Gauw. Haast u.

Zonder nog een woord te zeggen, snelde de verpleegster weg, want zij scheen nu toch ook tot het besef te komen, dat er iets ernstigs was voorgevallen in de kamer, waar Vandyke, of wie het dan anders wezen mocht, verpleegd werd.

De zuster had zich inderdaad gehaast, want binnen een minuut naderden er opnieuw snelle schreden en drie krachtig gebouwde verplegers traden de kamer binnen.

Zij bleven even met een uiting van verbazing staan, waarna een hunner de lichtschakelaar neerdrukte, zodat het halve duister moest wijken voor het licht van de lamp die van de zoldering afhing en thans zijn krachtig schijnsel door het vertrek verspreidde.

Achter hen verscheen de directeur-geneesheer, die zijn ogen niet scheen te kunnen geloven, en ontzet stamelde:

— Wat heeft dit alles te betekenen? Waarom zijt gij opgestaan, Mr. Vandyke. Waarom houdt gij die verpleegster zo stevig vast.

— Een verpleegster? Een mooie verpleegster, zei Raffles want de gewaande zieke was niemand anders dan de gentleman-inbreker.

Met een snelle beweging rukte Raffles de zogenaamde verpleegster de witte kap van het hoofd, en tevens de goed nagemaakte pruik, waaraan die kap vastzat.

De geneesheer uitte een kreet van verbazing en riep:

— Een man. Het is een man.

Inderdaad, er viel niet aan te twijfelen, daar stond een man met een verbeten gelaat midden in het vertrek.

Hij keek rond als een wild dier, dat naar een uitweg zoekt. Raffles scheen zijn gedachten te raden en beval de verplegers op korte toon:

— Houdt die man vast, en geeft vooral goed acht op zijn bewegingen, want hij is een gevaarlijk sinjeur. Ik zal hem binden.

De drie verplegers grepen de man stevig vast, terwijl Raffles diens polsen stevig bijeen bond met een stuk van het gordijnkoord.

— Maar wie is dan toch die man, en hoe komt hij hier? Wat was zijn doel? riep de directeur uit, die nog altijd niet van zijn verbazing bekomen was.

— Wie hij is? zei Raffles, terwijl hij de indringer onder het licht trok. Kijk hem maar eens goed aan.

De directeur kwam wat dichterbij en zag nu het blanketsel, dat in een dikke laag op het gezicht van de gevangene was aangebracht en riep eensklaps uit:

— Richard Hooper. Uw secretaris.

— Alleen de helft is waar van hetgeen gij zegt, zei Raffles op korte toon. Hij is de secretaris van Mr. Vandyke, maar niet de mijne.

— Wat is dat? riep de directeur uit, terwijl hij naar zijn hoofd tastte. Niet de uwe? Gij zijt dus niet...

— Neen, mijnheer, Peter Vandyke ben ik niet, antwoordde Raffles glimlachend.

— Nu begrijp ik er heimekaar niets meer van, riep de directeur wanhopig. Wat betekent dit alles? Heeft collega Hamilton mij aan voor de mal gehouden?

— Ja mijnheer, dat heeft hij, maar met een goed doel, antwoordde Raffles. Maar laat ik eerst op uw andere vragen antwoorden. Gij wildet weten hoe deze man hier kwam, welnu gij hebt slechts naar zijn kleding als verpleegster te kijken. Trek hem die jurk maar van

zijn lijf, geneer u niet. Alleen door die kleren aan te trekken, was hij in staat zich zelf binnen te smokkelen. Wat zijn doel betreft...

Raffles voltooide de zin niet, maar deed een paar stappen naar het bed, nam het injectiespuitje op, dat op de vloer was gevallen zonder te breken, en kwam er mede naar de directeur.

— Dit was het, zei hij. Die zogenaamde verpleegster kwam binnen met het voornemen Vandyke van het leven te beroven door hem met dit goedje een inspuiting te geven, waarschijnlijk een sterk geconcentreerde oplossing van aether, opium, morphine of wat dan ook.

— Hoe is het mogelijk? zei de directeur haperend. Wees zo goed mij dit spuitje te laten. Ik zal aanstonds de inhoud laten onderzoeken en mijn bevindingen aan de politie mededelen. Is er al opgebeld?

De verpleegster, die juist weer was binnengetreden, knikte bevestigend en zei:

— Men komt direct, is mij verzekerd.

— Maar heeft Miss Thornycroft dan zoëven niets gemerkt, toen zij u hier een bezoek kwam brengen? vroeg de directeur verbaasd. Ik wil aannemen, dat gij u zeer goed vermomd hebt, maar mij dunkt, dat zij het bedrog toch had moeten ontdekken.

— Het was Miss Thornycroft niet, mijnheer, het was Mr. Vandyke, antwoordde Raffles glimlachend.

De directeur deed een paar stappen achteruit en keek Raffles stom verbaasd aan.

— Dat is het toppunt, stotterde hij. Iets dergelijks heb ik nog nooit beleefd. Het was een prachtige komedie en als gij die op touw hebt gezet, dan maak ik u mijn compliment.

— Dank u, mijnheer, zei Raffles met een lichte buiging. Ik kan het nu wel zeggen. Mr. Peter Vandyke heeft zich onder mijn toezicht vermomd als de dame van gezelschap van zijn dochter, hij is in 'n taxi gestapt, die door een mijner

collega's werd bestuurd en deze heeft hem, nadat hij hier zijn kort bezoek had gebracht, rechtstreeks naar het station gereden, waar tien minuten later de trein vertrok, die hem naar een stad bracht, die ik voorlopig liever niet zal noemen, omdat men nooit te voorzichtig kan zijn. De bandieten zijn nu op een dwaalspoor gebracht, en het zou wel zéér toevallig zijn, als zij Mr. Vandyke vonden.

— Maar zijn dochter? Loopt dat meisje nu geen gevaar, of is zij met haar vader mee gegaan?

— Neen, ik was bang, dat dit de aandacht van de bendeleden zou trekken, antwoordde Raffles. Zij wilde trouwens haar gewonde verloofde, de inspecteur van politie Flannagan, die een week geleden door de bandieten overvallen werd, en ook in dit ziekenhuis wordt verpleegd niet verlaten voor hij buiten gevaar is. En wat het gevaar betreft, waarin zij verkeert: ik zal haar geducht in het oog houden, en blijven beschermen. Maar nu moet ik aanstonds vertrekken, om mijn maatregelen te nemen.

— Zoudt gij niet wachten tot de politie hier is, om uw verklaring af te leggen? vroeg de directeur. Zij kan, zoals u gehoord hebt over een paar minuten hier zijn.

Er vloog een glimlachje over het gelaat van de gentleman inbreker, toen hij antwoordde:

— Ik zal mijn getuigenverklaring later wel afleggen. Het is voorlopig voldoende als u verklaart dat Hooper hier onder een vals voorgeven en in een vermomming is binnen gedrongen, om Vandyke van het leven te beroven. Het bewijs van zijn schuld is overstelpend, ook al zou ik in het geheel geen getuigenis afleggen. Ik zal mij echter gaarne ter beschikking van de politie houden, maar pas wanneer dat mij het beste schikt. En nu zult ge wel zo goed zijn mij mijn ondergoed en andere kleren te geven, want ik kan bezwaarlijk in deze pyjama vertrekken.

— Wees dan zo goed mij te volgen, mijnheer, zei de verpleegster, die zwij-

gend terzijde was blijven staan.

Raffles groette de directeur, en verliet het vertrek. De verpleegster ging hem voor naar een kleedkamertje, waar zijn goed in een metalen kastje was opgeborgen.

Juist toen de deur dicht ging, kwamen aan het tegenovergestelde einde van de gang de agenten van politie aan, die Richard Hooper gevankelijk zouden wegvoeren...

628
629
630
631
632
633
634
635
636
637
638
639
640
641
642
643
644
645
646
647
648
649
650
651
652
653
654
655
656
657
658
659
660
661
662
663
664
665
666
667
668
669
670
671
672
673
674
675
676
677
678
679
680
681
682
683
684
685
686
687
688
689
690
691
692
693
694
695
696
697
698
699
700

HOOFDSTUK VI

ZEG HET MET BLOEMEN

De secretaris van de staalkoning werd spoedig door de politierechter verhoord.

Het proces nam niet veel tijd in beslag, daar de bewijzen overstelpend waren en toen men ten overvloede in zijn slaapkamer in het huis van Vandyke goed verborgen enige papieren vond, waaruit zijn lidmaatschap van de bende van het kwade oog bleek, was zijn lot onherroepelijk beslist.

Hij werd naar het huis van Bewaring overgebracht, om daarna op transport te worden gesteld naar de gevangenis van Sing-Sing.

Miss Juliette Vandyke bleef nu alleen in het grote huis achter, in gezelschap van Miss Thornycroft, haar trouwe dame van gezelschap.

Er waren enige bedienden ontslagen, die nog pas kort in dienst waren, ten einde de kans op verraad binnenshuis zoveel mogelijk te verminderen, en het was nu heel rustig in het huis aan de River Side Drive.

Het was omstreeks twee uur in de namiddag toen er een besteljongen, op een scooter gezeten, kwam aanrijden, die voor de deur van het huis stopte.

Achter op zijn rijwiel was een doos vast gesespt, waarin een prachtige toef bloemen.

Hij ging het terras op, belde aan en overhandigde de negerbediende de doos met het briefje, zeggende:

— De complimenten van Mr. Flanagan, met vriendelijk verzoek aan Miss

Juliette Vandyke deze bloemen direct in een vaas met fris water te zetten.

De neger knikte, nam de doos en het briefje aan, sloot de deur en begaf zich naar de vleugel, waar zich de vertrekken van de dochter van de miljonair bevonden.

Aan de voet van de trap kwam hij het kamermeisje tegen dat juist die ochtend in dienst was getreden op aanbeveling van een vriend des huizes.

— Wat heb je daar, Jim? vroeg zij nieuwsgierig, terwijl zij de negerbediende staande hield.

— Bloemen voor Miss Juliet van haar verloofde, antwoordde de neger met een brede grijns.

— Geef maar hier, zei het kamerkatje, ik ben juist naar Miss Juliette op weg.

Op het brede portaal van de eerste verdieping, dat helder verlicht werd door drie glas in loodramen, door een kunstenaarshand vervaardigd, bleef zij staan, opende de doos en bekeek de bloemen aandachtig.

Zij draaide de toef om en om, bekeek nauwkeurig de afgesneden stengels, daarna schudde zij het hoofd, mompelde iets voor zich heen en zette toen vlug haar weg voort.

Het was een hele wandeling naar het boudoir van de dochter des huizes, waar de kamenierster Miss Juliette trof, die bezig was met het sorteren van oude brieven.

Juist toen de kamenier had aangeklopt en naar binnen was gegaan, hoorde zij achter zich een zware ademhaling, die afkomstig bleek te zijn van de negerbediende.

— Wat is er? vroeg het kameniertje enigszins ongeduldig.

— Ik vergat nog te zeggen, zei de bediende, dat de besteljongen zei, dat de bloemen vooral dadelijk in een vaas water moesten worden gezet, daar zij pas waren afgesneden.

— Dank je voor de waarschuwing, Jim, ik zal de boodschap overbrengen.

Zij overtuigde zich, dat de neger zich verwijderd had, trad toen snel op haar jonge meesteres toe, maakte een nik en zei met haar hoog zacht stemmetje:

— Alstublieft, miss, deze bloemen werden zoëven namens uw verloofde gebracht.

Maar aanstonds liet zij er met een geheel veranderde fluisterstem op volgen:

— Wees voorzichtig, miss. Ik vrees dat hier verraad achter schuilt.

Het jonge meisje nam de toef aan, en wikkelde er nu het papier af.

Het was een bos fraaie chrysanten, dahlia's en andere bloemen, bijeengehouden met een breed paars lint.

Miss Juliette keek het kamermeisje verschrikt aan en zei toen eveneens op fluisterende toon:

— Gij moet u vergissen, mijnheer, er is niets bijzonders aan deze bloemen te zien, en er is ook niets tussen verborgen.

De persoon met deze voor een kamermeisje zo zonderlinge benaming toegesproken, was niemand anders dan Charles Brand.

Nogmaals had de jongeman, op verzoek van Raffles, de rol van vrouw op zich genomen, welke hij op zo onnavolgbare wijze wist te spelen met een gratie en charme van bewegingen, welke menige jongedame hem zou kunnen benijden.

Brand schudde het hoofd en zei heel zacht:

— Op het eerste gezicht is deze toef niets anders dan een bos bloemen, miss, maar draai hem eens om, en bekijk de

ondereinden van de stelen.

Het jonge meisje deed wat haar gezegd was en bekeek met aandacht de schuin afgesneden steeleinden, en zei:

— Ik zie er niets bijzonders aan, mijnheer.

— Dat komt omdat gij te weinig ervaring hebt van zulke duivelse streken, miss, kwam Brand ernstig.

Hij wees op een der dikste stelen, en vervolgde:

— Als u goed kijkt, zult u zien, dat deze steel over een gedeelte is uitgehold, en vervolgens opgevuld met een fijn poeder, op het oog op gips lijkend, en dat met een dun laagje kleefstof op zijn plaats wordt gehouden. Dat poeder is volkomen onschadelijk, totdat het in water oplost, want dan ontwikkelt het zeer snel uiterst vergiftige dampen, dodelijker nog, dan de gifgassen welke in de eerste wereldoorlog werden gebruikt. Begrijpt gij nu, waarom de zogenaamde besteljongen nadrukkelijk zei dat de bloemen direct in water gezet moesten worden? Een stomme streek overigens, want iedereen, die bloemen krijgt, zet ze in water.

Miss Juliet verbleekte.

— Dus dan komen de bloemen ook niet van hem? stamelde zij fluisterend.

— Natuurlijk niet, miss.

— En het briefje dan?

— Ik denk, dat het slechts enkele woorden zal bevatten, die zeker niet door uw verloofde zijn geschreven.

Miss Vandyke scheurde haastig het briefje open, en doervloog de inhoud, die inderdaad uit slechts enkele regels bestond.

— Is het de hand van uw verloofde, miss? vroeg Brand.

— Als gij mij niet gewaarschuwd hadt zou ik er een eed op gedaan hebben, maar nu zou ik zeggen, dat sommige letters niet zo door hem worden geschreven.

— Dat wist ik wel, hernam Brand op gedempte toon. Een der schriftvervalsers van de bende heeft natuurlijk dat briefje geschreven, om alle achterdocht bij u weg te nemen.

— Maar zullen die gewetenloze kerels ons dan nooit met rust laten? riep Miss

Juliet wanhopig uit.

— Voorlopig zeker niet, miss, vrees ik; er zal eerst een kras voorbeeld moeten worden gesteld, zodat de schrik er in komt, zei Brand. Maar spreek niet zo luid, wij moeten er nog altijd op verdacht zijn, dat er zich hier in huis spionnen bevinden.

— Gij hebt gelijk, mijnheer, zei Juliet, nu weer fluisterend, terwijl zij triest het hoofd schudde. Wie zou dat bij voorbeeld achter de schijnbaar zo bescheiden, eenvoudige Hooper gezocht hebben?

— Juist van dergelijke lieden, aan wie men zijn laatste cent zou toevertrouwen, maakt de bende gebruik bij het ten uitvoer brengen van zijn plan-

nen, miss, zei Brand. A propos, is de negerbediende Jim al lang bij u in dienst?

— Van zijn veertiende jaar af. Hij is nu vier en dertig, en zijn trouw is boven iedere verdenking verheven.

— Des te beter, miss, dan hebben wij tenminste aan hem een steun als het nodig is. Neem hem echter niet in vertrouwen, wat mijn persoonsverwisseling betreft, want het is beter de voorzichtigheid te overdrijven, dan uw leven opnieuw in de waagschaal te stellen.

— Wat zou ik met deze bloemen doen?

— Zorgvuldig bewaren, miss, en later aan de politie ter hand stellen als stuk van overtuiging.

HOOFDSTUK VII

NACHTELIJK BEZOEK

De dag ging voorbij zonder dat er verder iets bijzonders voorviel.

Miss Vandyke maakte een tocht, vergezeld door Miss Thornycroft, in een auto welke door Henderson bestuurd werd.

Enige detectives reden naast of achter de wagen op motorfietsen gezeten, maar zij waren volkomen onkundig van het feit, dat de man achter het stuur in dienst was van de Grote Onbekende.

Wel wisten zij, dat er een geheimzinnige kracht aan het werk was, die de benedeleden bestreed, maar zij meenden, dat het een particulier detective van Peter Vandyke was.

Zij hadden van het hoofdcommissariaat van politie opdracht gekregen om de dochter van de staalkoning te beschermen, zij beschermden haar zo goed zij konden en verder vroegen zij niet.

Henderson, die al aardig op de hoogte was van de geografie der wereldstad, waar men eigenlijk niet kan verdwalen wegens de symmetrische bouworde reed eerst langs de graftombe van Ylysse Grant, een der vroegere presidenten, toen door het Central Park, over de Williamsharg bridge naar Brooklyn en Long Island en toen langs een andere route terug.

In de loop van de avond kwam er een telegram van Mr. Vandyke met een vooruit afgesproken naam ondertekend, waaruit tot onuitsprekelijke verlichting van zijn dochter bleek, dat haar vader althans voorlopig in veiligheid was.

Een paar malen was Raffles komen opdagen telkens onder een andere gedaante, nu eens als een zakenman, die in een fraaie auto kwam voorrijden, dan weer als brievenbesteller of ook wel

als bediende van een banketbakker, ten einde zich te overtuigen, dat alles in orde was.

En nooit zou het jonge meisje hem herkend hebben, als hij niet de woorden had gesproken, die zij tezamen als wachtwoord hadden afgesproken.

Nog veel minder overkwam het de dochter van de miljonair een ogenblik stil te staan bij de gedachte, dat zij hier samenwerkte met dezelfde man die haar vader een miljoen ontroofd had, en het als de gewoonste zaak van de wereld scheen te beschouwen, dat grote bedrag te behouden.

Zij dacht er niet aan, omdat zij er niet aan wilde denken, en alleen maar de herinnering wilde behouden aan een dapper man, die haar van de dood had gered.

— Wat kwam het er op aan, zo reneerde zij bij zichzelf of hij zich een bedrag had toegeëigend, dat voor haar vader eigenlijk zo weinig betekende.

Zo werd het avond, zo brak de nacht aan.

De bedienden waren allemaal naar bed gegaan, en miss Thornycroft had zich al geruime tijd geleden in haar kamer teruggetrokken.

Brand had zich geïnstalleerd in het hem aangewezen vertrek, dat in dezelfde vleugel van het grote huis was gelegen, en had met een gevoel van verlichting zich ontdaan van de zwarte jurk, het witte schortje en de pruik, die hij als kamenier had gedragen. Hij zette zich in een gemakkelijke stoel om nog een sigaret te roken.

Hij wist, dat Miss Juliette hem bij het minste teken van onraad zou kunnen waarschuwen, want James Henderson

had in de loop van de dag een telefonische verbinding tussen het vertrek van het jonge meisje, dat van Brand en zijn eigen kamertje boven de garage in de tuin aangelegd.

Brand dacht nog eens na over de dingen die er die dag waren gebeurd en de rol welke hij daarbij had gespeeld.

Hij prees zich gelukkig, dat hij goed had opgelet en bijtijds de toeg met de vergiftigde bloemstengels had kunnen verwijderen.

Raffles zou tevreden over hem zijn. Hij was er zeker van, dat de Grote Onbekende, evenals hij, de ogen wijd geopend zou houden, en dat niets aan zijn aandacht zou ontgaan, al zou de jongeman op dit ogenblik zelfs niet nauwkeurig weten te zeggen, waar Raffles zich bevond.

Wel had Brand zoals Raffles hem verzocht had, een flat gehuurd, waar de Grote Onbekende zijn intrek had genomen, en hij wist ook, dat hij alle boodschappen daarheen moest zenden, maar onmogelijk had hij kunnen zeggen, waar Raffles zich nu bevond.

Het was ruim één uur na middernacht, toen Brand zich eindelijk ter ruste begaf, na even aan de deur te hebben geluisterd, teneinde zich er van te overtuigen, dat daar beneden in het grote huis alles rustig was.

Ook James Henderson had omstreeks die tijd zijn legerstede opgezocht.

Terwijl hij zich uitkleedde, mompelde hij voor zich heen enige opmerkingen, die allesbehalve vriendelijk klonken ten aanzien van de bandieten, die in deze dagen New York terroriseerden, en schrik en onrust verspreidden.

— Ik zou waarachtig wel eens willen weten, hoeveel van dat tuig wij eigenlijk wel moeten opruimen voor men kan spreken van veiligheid, gromde de reus. Enfin het ergste zal nu wel achter de rug zijn en binnenkort hoop ik weer naar Londen te kunnen terugkeren. De kennismaking met New York is mij niet bepaald meegevallen.

En met deze verzuchting trok Henderson de deken over zich heen.

Het kon omstreeks twee uur later zijn, toen de reus plotseling gewekt

werd door een geluid, waarvan hij zich de aard niet dadelijk kon verklaren.

Hij ging recht overeind in zijn bed zitten, wreef zijn ogen, die nog zwaar van de eerste slaap waren, uit, en stak reeds de hand uit naar de schakelaar van het elektrische lampje op het nachttafeltje naast het bed, toen een onverwacht verschijnsel hem daarvan terughield.

De maan wierp een tamelijk helder licht in het kleine vertrek, en een straal viel juist op de enige deur die toegang gaf tot de gang.

En in dat witte licht zag Henderson haast onmerkbaar, maar niettemin onmiskenbaar de kruk langzaam, heel langzaam naar beneden gaan.

— By Jove, mompelde de reus. Wat een geluk dat ik wakker werd, want als ik mij niet bedrieg, krijg ik nachtelijk bezoek. Ik ben helemaal niet op zo'n visite gesteld, en het kan best zijn, dat het bezoek voor mijn bezoekers een minder aangenaam verloop kan nemen, dan zij wellicht denken.

Hij liet zich voorzichtig uit het ledikant glijden, zorgdragend, niet het minste geluid te maken.

Hij gunde zich niet de tijd om zijn pyjama uit te trekken en wat kleren aan te doen, maar trok er een badjas over aan, legde zijn livrei op het hoofdkussen, terwijl hij van enige kleren van zijn voorganger, die gearresteerd was wegens medeplichtigheid aan de eerste aanslag op Miss Vandyke, en welke in het vertrek waren achtergebleven, een rol maakte en die onder de deken schoof.

Vervolgens nam hij uit zijn tas, die hem nooit verliet, een zware Engelse sleutel, en sloop naar de muur, waarin zich de deur bevond.

Daar vatte hij post, zorg dragend, dat hij door de opengaande deur verborgen zou blijven.

Vrees was iets, dat de reus niet kende.

Het enige wat hij op dit ogenblik voelde, was een zekere nieuwsgierigheid naar de plannen van de bandieten, want hij behoefde er geen ogenblik aan te twifelen, of er werd een nieuwe aanslag voorbereid. De schurken waren voor

nemens, zo dacht hij, hem het eerst onschadelijk te maken, daar zij maar al te goed wisten, welk een tegenstander zij aan de helper van John Raffles hadden.

Hij hield de ogen strak op de deur gevestigd, de Engelse sleutel tot toeslaan gereed houdend.

Daar, wéér draaide de kruk rond...

— Ga je gang maar, dacht de reus.

De grendel zit er op. Denk jullie soms, dat ik mij de moeite zal geven, die voor jullie terug te schuiven? Zoek zelf maar naar een middeltje.

Als in antwoord op deze binnensmonds gegeven raadgeving, klonk er nu een bijna onhoorbaar geluid, alsof er een boor op het hout van de deur gezet werd.

Even later hield het geluid op.

Henderson zag de punt van een dunne boor door het hout steken, glinsterend in het licht van een manestraal, die er op viel.

Toen verdween het glimmende puntje weer.

Meteen kwam er nu een dun ijzerdraad door de gemaakte opening steken, aan het einde voorzien van een soort weerhaak.

— Drommels handige schurken, dat moet ik zeggen, mompelde Henderson in zich zelf en met iets als bewondering.

Het ijzerdraad draaide een paar maal in het rond, als zocht het naar iets.

Telkens werd het een eindje teruggetrokken, als het doel gemist bleek, en dan weer vooruit geschoven, totdat eindelijk het doel was gevangen: de grendel.

De lus bleef achter de knop van de grendel steken en langzaam, heel langzaam begon deze te bewegen.

— Nu zou ik het ijzerdraad van de knop kunnen wippen, mompelde Henderson voor zich heen, maar dat zou mij niet veel verder brengen. Zij zouden onraad bespeuren, en dat mag juist niet.

Ik zal die heren van dat nobele gezelschap een warme ontvangst bereiden, en hen beletten, hun kornuiten te waarschuwen, want er zijn er natuurlijk veel meer dan er hier voor de deur staan en wie weet, wat die nu op dit ogenblik elders in huis uitrichten.

De plotseling opgekomen gedachte, dat Miss Juliette of Charles Brand wellicht in gevaar verkeerden, deed de brave kerel even zijn bezinning verliezen, en hij stond op het punt, de zaak te forceren en de deur met een ruk zelf te openen, toen deze reeds vanzelf opening; niet ineens, maar heel langzaam, tergend langzaam.

Toen de deur een handbreed geopend was, kwam er een revolver en daarop een hoofd te voorschijn, waarvan het gelaat in de richting van het bed met zijn bedrieglijke camouflage onder de dekens gekeerd was.

Het volgende ogenblik wendde het hoofd zich om naar de plek, waar Henderson stond.

De deur was nog niet ver genoeg open om de reus geheel en al te verbergen en de volgende seconde had de man, die daar rondloerde, hem gezien.

Henderson bedacht zich geen moment, de zware sleutel suisde neer, voor de indringer enig geluid had kunnen maken, en deze kreeg een knoepert, die een deuk veroorzaakte in de schede van de indringer.

Vliemensviug sprong Henderson over het lichaam heen en rukte de deur verder open.

Er stonden nog drie kerels in de gang, die blijkbaar niet begrepen hadden wat er eigenlijk gebeurd was.

Voor zij van hun verrassing bekomen waren, had Henderson de eerste man met een geduchte slag van zijn stalen wapen geveld, en toen pas schenen de twee anderen de toestand te begrijpen, en wierpen zich op hun tegenstander.

Maar het bekwam hun bitter slecht.

— Ik moet die kerels levend zien te vangen, bromde Henderson, zij kunnen

ons misschien later wel van pas komen.

Dit was gemakkelijker gezegd dan gedaan, want de bandieten dachten er blijkbaar alleen aan hun tegenstander een kopje kleiner te maken.

Henderson begreep dit en greep hen tegelijk bij de rechterarm, en draaide dit lichaamsdeel met zoveel kracht om, dat de kerels met een gebrul van pijn hun mes moesten loslaten.

Daarop tilde Henderson een hunner op, met niet meer moeite, dan alsof hij een zuigeling geweest was en kwakte hem ruggelings op de tafel, die midden in de kamer stond.

Voor dat de vent tijd had gevonden zich weer op te richten, voelde hij het gewicht van zijn kameraad op zich drukken.

Terwijl de reus de twee zich duchtig verwerende schurken met een hand tegen het tafelblad gedrukt hield, raapte hij met de andere hand het dikke touw op, dat op de vloer lag.

Alsof hij een bosje sprot samen bond, zo bond Henderson de twee bandieten aan elkander vast. Het was een zeldzaam en enigszins komisch gezicht, hen daar zo tegen elkander geplakt te zien, hulpeloos samen gesnoerd, niet bij machte ook maar een vinger te verroeren.

— Misschien knelt het touw een beetje zei Henderson onverschillig, maar daar kan ik niets aan doen.

Henderson tilde het tweetal van de tafel en smeed hen in een hoek van de kamer.

Er was ternaauwernood tien minuten verstreken tussen het ogenblik, waarop de deur was open gegaan, en dat, waarop Henderson zijn vrachtje neerknakte.

Hij ging nu naar het venster, zorg dragende, half achter het gordijn verborgen te blijven en keek naar buiten.

De grote achtertuin was in duisternis gehuld, en tussen de zware bomen en dichte struiken viel niets te ontdekken.

Alleen de grintpaden waren flauw zichtbaar in het licht van de maan, die zich nu en dan achter de wolken verborg.

Henderson richtte zijn blik op de achtergevel van het huis, dat zich op een afstand van ongeveer vijftig meter be-

vond.

Hij keek naar de vensters van de slaapkamer van de dochter des huizes, hetwelk, naar hij wist, zich op de eerste verdieping van de zijvleugel bevond.

Er viel geen lichtschijnsel te bespeuren.

Hij wendde zich langzaam om en keek in het vertrek rond.

Er was niets bijzonders te zien, behalve de zwarte levende massa in een der hoeken, zijnde de op elkander gebonden bandieten, die er in geslaagd waren, zich op hun zij te wentelen, om tenminste niet door elkanders gewicht te worden verstikt. Ook lag daar het bewegingloze lichaam van de man die zich het eerst had vertoond, en wiens schedel als een eierschaal was ingedeukt.

Hier was dus geen gevaar; het moest daar buiten zijn.

Zou hij Charles Brand waarschuwen?

— Dat zou hij maar doen. De jonge man moest in ieder geval op de hoogte worden gebracht van hetgeen hier zo even was voorgevallen; hij moest zich op zijn beurt tegen mogelijke indringers teweer kunnen stellen, want het was wel bijna zeker, dat er zich ook bendeleden in het huis zouden bevinden, waar zij denkkelijk van de tuinzijde waren binnen gedrongen.

Henderson nam de telefoon van de haak, welke hij zelf had aangelegd en belde Charles Brand op.

Hij wachtte een minuut, twee minuten, hij hoorde niets... wachtte opnieuw. En toen begreep hij...

De bandieten waren op de hoogte van deze verbinding, hetgeen bewees, dat er zich nog altijd spionnen in 't huis moesten bevinden en hadden de draad doorgesneden, die dwars door de achtertuin langs de toppen der bomen liep.

Henderson onderdrukte een vloek, en trachtte toen verbinding te krijgen met de slaapkamer van Miss Juliette.

Maar ook deze poging was vergeefs, zoals hij van tevoren wel gevreesd had.

Henderson legde de hoorn op de haak en stond een ogenblik in beraad.

Was het zijn plicht niet, dadelijk naar het huis te gaan, en Charles Brand te waarschuwen?

Wie weet in welk gevaar hij en het meisje zich bevonden.

Henderson schoot snel zijn uniformjas aan, liet zijn revolver die onder zijn hoofdkussen lag in zijn zak glijden, overtuigde zich er nogmaals van, dat zijn twee gevangenen zich onmogelijk zelf zouden kunnen bevrijden, en keek toen nogmaals door het venster, om te proberen de duisternis met zijn blik te doorboren.

Hij liet zijn ogen langs de brede gevel waren, en vestigde ze ten slotte op het dak.

Bijna tegelijkertijd ontsnapte hem een onderdrukte kreet...

Daar boven, op het platte dak, had hij duidelijk een paar gestalten waargenomen die zich langs de dakrand schenen te bewegen.

Nu eens waren zij verdwenen, dan kwamen zij weer te voorschijn, als de maan weer door de wolken brak.

Daar boven waren minstens vijf of zes mannen bezig met iets, wat hij op deze afstand niet kon onderscheiden, maar dat kon hem niet schelen. Dat gespuis had in ieder geval niet veel goeds in de zin.

In eens zag de reus, hoe zich een der gedaanten over de rand van het dak boog, en zich liet zakken, blijkbaar aan een touw of een touwladder.

Hij werd op enige afstand gevolgd door een tweede bandiet.

Het doel was duidelijk, daar dit gebeurde juist ter plaatse, waar zich het venster van de slaapkamer van Miss Vandyke bevond.

— Die loeders zullen zich laten zakken tot het balkon, waarop een der vensters van Juliet's slaapkamer uitkomt, en van daar de kamer binnendringen. Op de een of andere wijze moeten zij ontdekken hebben, dat het onmogelijk is, de kamer op een andere manier binnen te komen, daar de deur voorzien is, van een veiligheidsslot, en bovendien dezer dagen in verbinding is gebracht met een electrisch alarmtoestel.

Terwijl hij dit bij zich zelf overwoog, zag hij dat de mannen langzaam maar zeker het balkon naderden.

Henderson begreep, dat hij direct

moest optreden, daar het gevaar iedere seconde toenam.

— Ik moet in ieder geval mylord waarschuwen, mompelde hij. Waar heb ik de vuurpijlen? Ah, daar liggen zij. Ik hoop nu maar, dat mylord nog niet slaapt, anders zou ik het huis moeten verlaten om in een telefooncél op te bellen, nu de schurken de telefoonverbinding hier hebben doorgesneden, en dat zou mij te lang ophouden.

Hij haalde een bundel kleine vuurpijlen te voorschijn van verschillende kleur, die door de drie mannen dikwijls gebruikt werden om er elkander seinen mee te geven.

Hij maakte de bundel los, nam er een aantal pijlen uit, en verliet zijn kamer.

Hij ging de trap af, en de tuin in.

Even later vloog de eerste vuurpijl met een sissend geluid de lucht in, en spatte op grote hoogte uiteen.

Op deze groene lichtkogel volgde een blauwe, daarna weer een groene, dan een witte, een rode, een oranje, een paarse...

Henderson vestigde zijn ogen op de gevel, waar de indringers vaag zichtbaar waren op het balkon.

Het werd hoog tijd om handelend op te treden; over enkele minuten zouden de bandieten de balkondeuren hebben geforceerd.

En wat er dan gebeuren zou... Henderson voelde zich beurtelings heet en koud worden, als hij er aan dacht.

Hij klemde de tanden oopen, en snelde daarop dwars door de tuin naar het huis.

Hij begreep, dat de vuurpijlen zeker ook door de bandieten waren gezien en dat zij nu gewaarschuwd waren, maar zij hadden natuurlijk uit de opeenvolgende kleuren niets kunnen concluderen, en dat was althans iets.

Zo snel zijn benen hem konden dragen, rende hij naar het huis, en opende met de sleutel, die hem ter hand was gesteld, zodra hij zijn kamertje had betrokken, een achterdeur welke hij zorgvuldig achter zich sloot.

Zonder zich te bedenken vloog hij de trappen op, en hield niet stil, voor hij voor de deur van de slaapkamer van

Miss Juliette stond.

Henderson klopte zacht op de deur en zei op dringende toon, met zijn mond tegen het sleutelgat:

— Sta dadelijk op, miss, maar maak geen licht. Er is onraad. Laat mij zo gauw mogelijk binnen, en maak zo weinig mogelijk leven.

Daar binnen klonk een zeer zwak geluid.

Blijkbaar had het jonge meisje de gefluisterde woorden verstaan.

Even daarna hoorde Henderson op zachte toon zeggen:

— Wie zijt gij?

— Ik ben de chauffeur, miss.

— Geef dan het wachtwoord.

— Trouw en waakzaamheid.

— Goed. Wacht nog even. Ik zal u dadelijk binnen laten.

— Haast u, om 's hemelswil, miss, zei Henderson op dringende toon. Er dreigt groot gevaar.

— Wat is er gebeurd? klonk de zach-

te stem van Miss Juliet door de reet van de deur. Er is toch geen brand?

— Neen, miss, dat gelukkig niet. Er zijn bandieten op het dak, en twee hunner zijn op het ogenblik langs een touw op het balkon van uw kamer gekomen. Ik heb het van uit mijn venster gezien. Iedere seconde is kostbaar.

Er kwam geen antwoord, maar enkele tellen later werd de deur voorzichtig geopend, en Henderson trad snel en onhoorbaar binnen.

Miss Vandyke stond met bleek gelaat voor hem.

Zij had een peignoir omgeworpen en muilen aan de voeten geschoven.

Henderson zag slechts schemerachtig haar gezichtje, want zij had geen licht gemaakt.

De reus wees zwijgend naar het balkon.

Daar, afgetekend op het gordijn, dat het raam van de balkondeur afsloot, bewoog zich een schaduw.

HOOFDSTUK VIII

DE LANDING OP HET DAK

Even stond het tweetal in de kamer doodstil, en hielden hun blikken onafgewend op het gordijn gevestigd.

De maan wierp de schaduw van een der indringers duidelijk op het gordijn, en even later kwam er een tweede bij.

Zonder een woord te spreken, duwde Henderson het jonge meisje met zachte dwang naar de deur van haar badkamer, opende deze onhoorbaar, en duwde haar naar binnen.

— Dit is een kwestie, waarmee gij u niet moogt bemoeien, miss, fluisterde hij. Gij moogt niet binnen komen voor ik u kom waarschuwen.

Hij sloot de deur, en sloop naar het balkonvenster.

Hij behoefde niet lang te wachten, of een licht gekraak, bijna onhoorbaar, bewees dat de schurken er in geslaagd waren de balkondeur te openen.

De deur ging langzaam open en de volgende seconde zouden de bandieten het vertrek zijn binnen gedrongen, maar Henderson sprong te voorschijn en voor de schurken goed begrepen wat er gebeurde, had hij hen beiden met zijn sterke knuisten in de borst gegrepen en drong hen achteruit naar het balkon terug.

Er knetterde een schorre vloek en een der kerels trachtte de hand naar zijn zak te brengen.

De andere was met een revolver gewapend en probeerde het wapen op de borst van de onverwachte tegenstander

te richten.

Maar zij hadden te doen met een al te sterke tegenpartij.

Henderson drong hen onweerstaanbaar naar buiten, en juist, toen een der bandieten er in geslaagd was, een mes uit de schede te trekken, welke aan een gordel onder zijn kleren verborgen was, terwijl de andere zijn revolver had laten vallen, teneinde zijn vijand met beide handen naar de strot te kunnen grijpen, tilde hij hen tegelijk met reuzenkracht op, zodat zij achterover over de balustrade van het balkon heen gingen.

Met 'n laatste Krachtsinspanning, slingerde Henderson de twee ellendelingen uit alle macht van zich af, een luide kreet, en wéér een vloek... toen twee floffe smakken, vlak achter elkaar... en toen was alles stil.

Terwijl zijn machtige borst nog hijgde van de inspanning, keek Henderson naar boven, naar het dak, waar zich nog meer bandieten moesten bevinden.

Nu was er echter niemand meer te zien.

Die daarboven hadden blijkbaar begrepen, dat hun toeleg mislukt was, en dat hun verblijf op het dak nu geen nut meer had.

Henderson deed de balkondeur dicht en begaf zich naar de deur van de badkamer.

— Vlug, miss, zei hij op dringende toon. Gij moet u sadelijk verder aan-

kleden, want u kunt hier niet langer blijven. Als ik mij niet vergis, zijn de bandieten op zijn minst met twintig man en wie weet met nog meer.

— En die twee op het balkon? vroeg Miss Juliette angstig.

— Die heb ik onschadelijk gemaakt, miss, zei Henderson op grimmige toon. Zij hebben hun verdiende loon en zullen ons niet meer hinderen. Maar maak nu vlug voort, laat niemand binnen, die u het wachtwoord niet kan geven, ik ga in die tijd de derde man in het spel waarschuwen. Misschien loopt hij ook wel gevaar.

— Maar dan is er een hele bende op de been, die ons huis is binnengedrongen, riep het meisje verschrikt uit.

— Ja, daar moeten wij wel op rekenen, miss, hernam Henderson. Zij zullen liever het uiterste wagen, dan toe te geven, dat zij verslagen zijn, en een partij hebben gevonden, die het tegen hen kan opnemen. Ik veronderstel, dat de bende van het Kwade Oog alleen hier in New York een paar duizend man telt en misschien nog méér. En al die schurken zijn goed gewapend, goed gedrield, en de tucht onder hen is, zoals mijn meester zegt, even groot als onder de militairen. Maar laten wij geen tijd meer verliezen met praten. Sluit de deur en kleed u vlug aan. Ik kom dadelijk terug. Mijn meester is reeds gewaarschuwd. En...

Hij beëindigde de zin niet, maar snelde naar het venster.

Een moment te voren was de hemel een onderdeel van een seconde verlicht door een oogverblindende lichtstraal.

— Komt er onweer? vroeg Miss Vandyeke.

— Neen, miss, zei Henderson, die wist wát dit betekende.

Het was een lichtsein, dat alleen door zijn meester, de Grote Onbekende kon zijn gegeven.

Hij sloeg het gordijn terzijde.

Daar, nogmaals dat helle schijnsel, heel hoog aan de hemel.

— Wat gebeurt er toch? riep Miss Juliette verwonderd uit.

— Stel u gerust, miss, zei de reus. Alles is goed. Mijn meester is in aan-

tocht.

Met deze woorden snelde hij weg, het meisje achterlatend in een toestand van grote onrust.

Henderson rende intussen een paar gangen door, tot hij bleef staan voor een wit gelakte deur, die toegang gaf tot de kamer waar het gewaande kamermeisje verblijf hield.

Hij timmerde met zijn zware vuisten op het paneel van de deur, en riep:

— Sta dadelijk op, mijnheer Brand. Er is gevaar.

Onmiddellijk werd de deur geopend en Brand verscheen geheel gekleed op de drempel.

— Wat is er toch te doen, James? vroeg hij. Ik ben zoëven wakker geworden door een felle lichtstraal, die juist in mijn bed viel, en ik vroeg mij reeds af, wat dat te beduiden kon hebben, of er misschien onweer dreigde, toen mij eensklaps inviel, dat dit het met mylord afgesproken sein is. Ik heb mij dadelijk aangekleed. Hoe kom je hier en wat is er aan de hand?

— Ik kan kort zijn, mijnheer Brand, antwoordde Henderson. Ik ben in mijn kamer overvallen door enige bandieten, maar gelukkig heb ik hen kunnen overmeesteren, waarbij twee hunner in het stof hebben moeten bijten. Uit mijn raam zag ik een aantal kerels op het dak, en twee daarvan lieten zich aan een touw zakken naar het balkon van de kamer van miss Juliette.

— Grote goden. Ben je nog op tijd gekomen, om haar te redden? vroeg Brand ongerust, terwijl hij Henderson bij de arm greep, en hem heen en weer schudde.

— Nog juist op tijd, mijnheer Brand. Die twee bandieten leven waarschijnlijk niet meer, want een val van een hoogte van twaalf meter is verschrikkelijk ongezond. Ik heb Miss Juliette gezegd, dat zij zich dadelijk moest aankleden, en dat ik u ging waarschuwen, want ik geloof, dat het hele huis krioelt van bandieten.

— Dan moet zij direct het huis verlaten, riep Brand opgewonden uit. Wij moeten haar in veiligheid brengen.

— Dat was ook mijn idee, mijn-

heer Brand, zei Henderson glimlachend. Het is alleen maar de vraag, of wij er nog uit kunnen komen.

— Heb je de politie opgebeld?

— Dat kon ik niet, mijnheer Brand, want de schurken hebben de draad doorsneden.

— Vervloekt, riep Brand, terwijl hij de vuisten balde. Als zij met dertig of veertig man komen, hoe zullen wij ons dan verdedigen? Als het alleen ons zelf betrof, zou ik nog wel een uitweg weten maar wij zijn aansprakelijk voor de veiligheid van Miss Juliet. Mylord heeft haar aan onze zorgen toevertrouwd.

— En daarom moeten en zullen wij haar ook tot onze laatste druppel bloed verdedigen, mijnheer Brand, zei Henderson vastbesloten.

— Waar is zij nu?

— In haar kamer.

— Laten wij haar dan aanstonds halen. Wisten wij maar zeker, op welke bedienden wij konden rekenen, dan konden zij ons helpen.

— Jim, de negerbediende is absoluut te vertrouwen heeft Miss Thornycroft gezegd.

— Ga hem dan wekken. Je weet waar hij slaapt, in een kamertje dicht bij de pantry. Ik wacht je in de kamer van Miss Juliet.

Henderson snelde er heen en Brand ging naar de kamer van het jonge meisje, gaf het wachtwoord en werd binnen gelaten.

Hij vond Miss Vandyke geheel gekleed, een klein handvalies onder het bereik van haar hand.

Twee minuten later trad Henderson binnen, alleen, bleek, en met vertrokken gelaat.

— Waar is Jim? vroeg Miss Juliet, die door Brand op de hoogte was gesteld.

— Dood, miss, antwoordde Henderson toonloos. Ik vond hem voor zijn bed, in een bloedplas liggen. Op zijn borst lag een papiertje, waarop stond: « Zo vergaat het de vrienden van onze vijanden » En de ondertekening: Het Kwade Oog.

Een ogenblik scheen het alsof het meisje flatw zou vallen.

Zij wist zich echter te beheersen en zei op doffe toon:

— God weet dat ik niet wraakzuchtig ben, maar dit is te veel, en zij wendde zich tot Charles Brand en zei doodsbleek terwijl een snik in haar opwelde:

— Zeg mij wat ik doen moet, mijnheer. Ik ben gewapend en gij zult zien, dat ik mij van een vuurwapen weet te bedienen.

— Wij moeten dadelijk het huis verlaten, vóór wij hier als in een muizenval worden opgesloten, miss, zei Brand.

— Maar kan de politie ons niet ontzetten? vroeg het jonge meisje.

— Dat is jammer genoeg niet mogelijk, miss, de ellendelingen hebben de draad doorsneden.

— Dan zijn wij dus op ons zelf aangewezen, zei het jonge meisje. Goed, wij zullen ons er wel doorheen slaan.

Maar nog voor zij bij de deur waren, ging plotseling het licht uit.

— Dat is hun werk, zei Henderson tandenknarsend.

— Vlug weg, riep Brand. En laten wij onze zaklantaarns voor onze borst hangen, Janes, zodat wij de handen vrij hebben, raadde Brand aan.

De tocht naar de vestibule begon bij het licht van twee zaklantaarns, terwijl de twee mannen ieder twee revolvers in de handen hielden, op het minste onraad bedacht, en Juliet zich met haar kleine revolver gewapend had.

Iedere deur werd snel voorbijgegaan, iedere hoek werd met de grootste voorzichtigheid genaderd.

Overal in het grote huis heerste nu dichte duisternis.

Plotseling flitste er aan het einde van de gang, welke zij juist waren ingeslagen, een vuurstraal, dadelijk gevolgd door een tweede en een derde, en tegelijk vielen de schoten.

Bij het licht van de zaklantaarns zag Brand de gedaanten van wel tien of twaalf bandieten, op de treden van een trap.

— Terug, riep hij. Daar kunnen wij onmogelijk door. En de lantaarns uit.

Maar nu werden er ook achter hen stappen hoorbaar en reeds knalden er opnieuw schoten.

— Het huis krioelt van de bandieten schreeuwde Henderson. Wij zijn ingesloten.

— Nog niet, fluisterde Miss Juliette, terwijl zij een kleine, lage deur openduwde. Snel hier binnen. Daarachter is de Bientrap, die naar boven voert.

— Naar het dak, zei zij. Vlug, ik hoor hen reeds aankomen. Daar kunnen wij ons het best verdedigen en misschien verbergen.

Zonder zich ergens op te houden werd de tocht naar het uitgestrekte dak voortgezet.

Henderson versperde het luik zo goed mogelijk, maar reeds waren er enige gedaanten zichtbaar, toen het drietal zich verdekt achter een grote schoorsteen had opgesteld.

Plotseling werd het dak daghelder verlicht.

Het was alsof een zoeklicht op een hoge mast zijn schijnsel uitstraalde.

Brand uitte een kreet van vreugde.

— De duivel der Lucht, riep hij opgewonden.

— Daar komt onze meester aan, ju-

belde Henderson.

Inderdaad, het was zo.

Het felle licht daar hoog aan de hemel werd uitgestraald door de schijnwerper van het vliegtuig van de Grote Onbekende.

Na een grote cirkel in duikvlucht te hebben beschreven, streek de « Duivel der Lucht » op het dak neer.

En tegelijk klonken op de straat daar beneden de claxons van een aantal politieovervalwagens.

Raffles had door middel van zijn draadloze zender de politie kunnen waarschuwen.

Hij boog zich over de rand van de cockpit en zei, koel en bedaard als altijd:

— Mag ik u verzoeken in te stappen, miss Juliette? Wij zullen u in veiligheid naar uw vader brengen.

In een oogwenk waren allen aan boord.

Bijna loodrecht steeg de vliegmachine weer de lucht in, en was weldra buiten het bereik van de kogels die de bandieten het toestel achterna zonden.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De levende Torpedo

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

16 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar **f 5,-** of meer
met **f 5,-** per maand

1. Recht is Recht } beide door
2. De Opstandige Cowboy } Frank W. Arner
3. Moordenaars van de Diamond-A }
- door Denton Bardswell
4. De Bandiet van de Powder Valley }
- door Peter Fidd
5. Johnny Santee door Arthur Marston
6. Helse Jacht door W. C. Tuttle
7. Bloedspoor door Clem Cole
8. Ranch der Verschrikking } alle door
9. De Man met het Buffel- } Gladwell
- masker } Richardson
10. Moordend Lood }
11. De Schat in de Canyon }
12. De Man van Arizona } alle door
13. Lokaas } Ch. H. Snow
14. Texas Sheriff }
15. Bittere Haat }

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten **f 88,50**. Nu slechts **f 44,25**, desgewenst - zonder enige verhoging - betaalbaar met **f 5,-** of meer per maand. Na ontvangst van naaststaande bon worden de gehele serie direct aan u toegezonden.

LEIDSEGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de
15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van **f 44,25** / de 1e termijn van **f** *
is haden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM:

ADRES:

L. L.

